

Kristna
synskadades
förening

Nr 6-7, 2011
Årgång 103

Syskonbandet

SYSKONBANDET

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet

Deltagarna i Syskonbandets årsmöte 2011 samlade på Tollare folkhögskola. Foto: Kerstin Olsson

Från verksamhetsledaren

Historia skrevs i Syskonbandet under årsmötesdagarna på Tollare. För första gången i vår förenings 103-åriga historia blev det nämligen en kvinna på ordförandeposten. Om henne får ni läsa här i tidningen.

Angående framträdande kvinnor och strävan efter jämlikhet så kom denna aspekt upp lite grand i frågor under årsmötesdagarnas bibelstudium med Ray Baker. Att Jesus behandlade kvinnor på ett respektfullt sätt och uppmanade andra att också göra det var nämligen ovanligt på hans tid. Flera sådana tillfällen står det skrivet om, som exempelvis då Jesus möter en samarisk kvinna vid en brunn och ber henne om att ge honom vatten. Kvinnan blir förvånad över att han ens tilltalar henne. Eller tillfället då Maria Magdalena slösar dyr olja på Jesus och lärjungarna skäller ut henne för detta slöseri, men Jesus säger åt männen att inte tala på det viset och göra Maria ledsen. För oss tycks detta kanske inte särskilt märkvärdigt, men på Jesu tid med den kvinnosyn som då rådde stack hans attityd ut. Redan för cirka två tusen år sedan hade vi alltså i Jesus en förebild för jämställdhet som på många håll i världen, och

även i vårt förhållandevis mycket jämställda samhälle, idag fortfarande behöver jobbas på.

Det var fler antal kvinnor än män som deltog under dagarna på Tollare, men tenorerna tog i från tårna i sången det sjöngs helhjärtat och med fulla lungor från alla stämmor så att taket nästan lyfte till och med på St:a Clara kyrka under söndagens högmässa där vi medverkade. Tack till er alla - män, kvinnor, barn och hundar, som var med och bidrog till fantastiska dagar i gemenskap, bön, sång och kloka beslut!

Med några små ord vill jag här även flika in ett stort tack till Kerstin Arnesson som med detta dubbelnummer gör sin sista tidning som redaktör för Syskonbandet! Nästa nummer kommer ut i slutet av augusti och det är då Ronny Gilderskär som står för redaktörskapet.

Sommaren är nu här på riktigt med sin värme och ljusa kvällar. Några av oss möts under sommaren och andra hoppas jag få tillfälle att höra av och träffa i höst då vi tar nya tag. Missa till exempel inte att anmäla dig till den Nordiska konferensen (läs i föregående tidning)! Jag önskar er alla en riktigt härlig sommartid!

Tina Hanson

Innehåll	sidan		
Från verksamhetsledaren.....	2	Utflyktsdag med syskonen	8
Sol, körsång och gemenskap.....	3	Hälsning från Etiopien.....	9
-Vi ska lyssna på varandra, intervju med Anita Örum.	4	En farlig bok, betraktelse.....	12
Nya styrelsen.....	6	Läsvärt.....	15
Körsång med mersmak.....	6	Till sist.....	16
		Redaktionsruta.....	16

Sol, körsång och gemenskap

Sommarvärme med strålande sol, härlig körsång och gemenskap över åldersgränserna präglade årets årsmötesdagar som hölls på Tollare folkhögskola på Värmdö utanför Stockholm.

Många slöt upp på årsmötet i år. Gemenskapsdagarna började redan på eftermiddagen på Kristi himmelfärdsdag och fortsatte fram till måndagen. Själva årsmötet hölls på lördagen och samlade ett 40-tal röstberättigade medlemmar.

Årsmötesförhandlingar

Närheten till Stockholm gjorde att några medlemmar kunde komma ut över dagen och vara med på själva årsmötet. Som vanligt hade många av dem som inte kunde komma skickat hälsningar till årsmötet. Dessa medlemmar återhälsas bibelversen Matt 28:20 b: "Jag med er alla dagar till tidens slut".

Syskonbandets avgående ordförande David Lindberg hade inte möjlighet att delta. I hans frånvaro fick den tidigare ordförande Lars-Ove Arnesson förtroendet att leda förhandlingarna.

Ny styrelse

Syskonbandets styrelse väljs med hjälp av poströstning, men resultatet presenteras vid årsmötet. I år var det tre av fem styrelsemedlemmar som slutade i styrelsen: David Lindberg, Eva Backman och Eva Fridh. Förra året valdes Erik Bon-

desson och Sture Lyreskog på två år, så de har ett år kvar av sina respektive mandat. I år fick Ann-Christine Folke 44 röster och Bernt Mårtensson 41. Därmed blev de valda för två år. Anita Örum fick 34 röster och blev ordinarie ledamot på ett år, som fyllnadsval för Eva Fridh som hoppat av ett år i förtid. Mirjam Lindberg valdes som förste ersättare med 29 röster och Isabelle Svensson som andra (28 röster). Utanför styrelsen hamnade Lena Johansson (26 röster).

Ordförande för föreningen väljs av årsmötet för ett år i taget och i år hände det som aldrig tidigare hänt i Syskonbandet: Man valde en kvinna! Det är Anita Örum från Farsta som på detta sätt blev historisk.

Musikprojekt

För övrigt betades punkterna av en efter en. En ny fråga väcktes om att starta ett musikprojekt. Efter en stunds diskuterande om hur det skall se ut beslöt årsmötet att uppdraga åt en arbetsgrupp med Kerstin Adestrom i spetsen att komma med ett förslag till styrelsen om detta. Kanske bidrog de körövningar som förekom under helgen till detta beslut?

Till medlemmar i BUR, barn- och ungdomsrådet, valdes för kommande år Marie Bergström, Elin Hörnblad, Jim Lagerlöf, Pontus Nyman, Marlene Olsson och Sofie Sundin.

Kerstin Arnesson

**Anita Örum, ny ordförande
i Syskonbandet:**

- Vi ska lyssna på varandra!

Efter 103 år valde Kristna Synskadades förening Syskonbandet på sitt årsmöte den 4 juni för första gången en kvinna till ordförande. Denna tionde ordförande heter Anita Örum. Hon är 69 år ung, bor i Farsta utanför Stockholm och tillhör S:ta Clara kyrka i Stockholm.

Första frågan till den nyvalde ordföranden är ju självklar: Hur känns det att bli Syskonbandets första kvinnliga ordförande?

-Det ska bli en utmaning, svarar Anita, och säger sen att det är lite märkligt att hon är första kvinnan på posten, hon upplever inte alls föreningen som mansdominerad.

Så fortsätter hon och säger att egentligen tror hon inte att det är någon större skillnad om det är en man eller kvinna som sitter som ordförande, även om det är möjligt att man kanske jobbar på lite olika sätt. Hon uttrycker sin glädje över att Sture Lyreskog går in som vice ordförande, vilket gör att det blir en ganska jämställd styrelse. Hennes teori är att alla behövs och att det är viktigt att styrelsemedlemmarna lyssnar på varandra för att kunna fatta bra beslut. Hon är väldigt nöjd med årets årsmöte och gemen-

skapsdagarna på Tollare folkhögskola.

-Det var underbart med årsmötet och alla generationer som var med där. Det är stort när det är en så stor spännvidd när så många träffas, säger hon.

Aktiv i SRF

Anita är en oerhört social person. Under ungefär 30 år arbetade hon och hennes man med ledarskapsutbildning på konsultbasis. Hon är aktiv inom olika föreningar, bland annat är hon ordförande för innerstadskretsen av SRF i Stockholm stad. Hon betecknar sig själv som en motions- och friluftsmänniska. Tidigare ägnade hon sig bland annat åt utförsåkning, men det fick hon ge upp då synskadan slog till. (Hon lider av RP och har tunnelse-

ende.) Men även om hon lade skidorna på hyllan slutade hon inte motionera. Numera går hon på gym tre gånger i veckan och tycker om att ta långa promenader. Jag frågar hur det fungerar rent praktiskt när hon ser så dåligt som hon gör, men hon säger att då det gäller promenader har hon speciella ledsagare som klarar av att gå i hennes takt. Beträffande besöken på gymmet har hon helt enkelt lärt sig hur där ser ut, så hon kan ta sig fram för egen maskin.

-Jag är nogga med friskvård och vad jag äter, jag lägger ner tid på det, säger hon och får det att låta som en bekännelse.

Friskvård

Men Anita är inte bara mån om sin egen kropp, hon jobbar hårt för att även andra synskadade ska få möjlighet att träna på olika sätt. Hon driver frågan inom SRF och i nuläget har man något hon kallar sittgymna varje vecka på Gotlandsgatan. Det är en sjukgymnast som leder det hela. Två timmar varje söndag har hon också sett till att SRF bokar Liljeholmsbadet, så att den som är synskadad kan gå dit och simma. En speciell badmästare finns på plats för att ha koll på att ingen drunknar. 100 kronor per termin kostar det att vara med, och det får väl ses som en mycket blygsam kostnad om man ser till vad besök i simhallar vanligen kostar.

Alla ska känna sig välkomna

Men för att återgå till Syskonban-

det så finns även där mycket Anita vill göra. Missionsarbetet vill hon att föreningen ska satsa på även i fortsättningen. Att utveckla de lokala grupperna är en annan sak hon tycker är viktigt. Alla ska känna att Syskonbandet är en förening med medlemmar i hela landet.

-I alla föreningar måste man ställa sig frågan vad man kan göra för sina medlemmar, menar Anita. Det är viktigt att lyssna på vad medlemmarna vill. Alla ska känna sig välkomna, vi ska måna om våra medlemmar och ta vara på dem vi har, både gamla och unga.

-Att vara tillsammans med människor är utvecklande och man kan aldrig få en bättre kunskap än den man får och lär av varandra, fortsätter hon. Jag brukar kalla det social kompetens. Har man det kan man lyssna, ta till sig och lära ut till andra. Mina visioner är att man ska skapa gemenskap, det blir en roligare och tryggare tillvaro för alla.

Anita återkommer gång på gång till att den kristna tron är det som länkar samman medlemmarna i Syskonbandet.

-Den tro vi känner skapar förutsättningar för att ha det bra tillsammans.

Men Anita vill inte bara jobba inåt, hon vill också nå nya människor.

-Vi måste försöka jobba mer utåtriktat, inte minst genom att berättat för människor som redan är kristna och som har eller får en synnedsättning att Syskonbandet finns, avslutar hon.

Text och foto: Kerstin Arnesson

De ordinarie styrelseledamöterna, från vänster: Bernt Mårtensson, Ann-Christine Folke, Sture Lyreskog, Anita Örum och Erik Bondesson. Foto: Kerstin Arnesson

Nya styrelsen

Efter årsmötet 2011 har Kristna synskadades förening Syskonbandets styrelse konstituerat sig enligt följande:

Ordförande (vald av årsmötet): Anita Örum, Stockholm

Vice ordförande: Sture Lyreskog, Gävle

Sekreterare: Ann-Christine Folke, Västerås

Vice sekreterare: Erik Bondesson, Vänersborg

Ledamot: Bernt Mårtensson, Västerås

Förste ersättare: Mirjam Lindberg, Stockholm

Andre ersättare: Isabelle Svensson, Härnösand

Körsång med mersmak

”Sjung, vilken glädje det är att vi får va´ här i en skön atmosfär.”

Kören tar i från tårna. Den består av ett fyrtiotal ”syskonbandare”. De har samlats i den solvarma storstugan på Tollare folkhögskola för att öva inför söndagens framträdande som kommer att äga rum under gudstjänsten i Clara kyrka.

– Wow, så bra ni är, säger körledaren och syskonbandsmedlemmen Kerstin Adestrom.

Hon glädjeskuttar runt i rummet när hon instruerar hur de olika tonerna skall tas.

– Så kom med oss och sjung, sjung, sjuuung. Wo ho ho ho. Sjung!

Altar, sopraner, tenorer och basar hittar så småningom sina stämmor och Kerstin säger att det är svårt att tro att kören bara har övat ihop i en och en halv timme.

– Det kommer att låta jättefint på söndag. Jag får bjuda in mina vänner till gudstjänsten via Facebook, säger Kerstin.

Syskonbandarna tackar för berömmet genom att låta tonerna till taizésången *Sjung lovsång alla länder* eka ut i sommarkvällen.

Så sitter kören i bussen på väg till Stockholms centrala delar. Kerstin greppar mikrofonen och leder uppsjungningen.

– Mia och Mariiii, Mia och Maria. Miii och Mariiii. Mia och Maria. Igen.

Hon ber om allt ljusare toner som färre och färre klarar av att ta.

– Nu skall jag lära er ett knep. Sätt pekfingeret under överläppen och låt som en anka. Nu skall ni se vad som händer med rösten.

Efter en stunds anksnatter sjunger kören återigen om Mia och Maria. Den här gången klarar nästan alla av att hänga med upp i det högre registret.

Ett lämmeltåg av vita käppar rör sig fram längs mittgången i Sankta Clara kyrka när "syskonbandarna" tar plats vid altaret. Kerstin står framför och räknar tyst till fyra. Kilarna tar ton:

– Oj, oj, oj vad det är skönt att sjunga.

Tjejerna svarar:

– Så ta nu i med både mage och lunga.

Det är just vad kören gör. Akustiken i kyrkan gör att det låter som om det är hundra personer som uppmanar församlingsmedlemmarna att inte vricka sin tunga.

"För nu skall vi sjunga gamla och ungaaa."

Precis det händer. När kören klämmer i med psalmen Lov, ära och pris står samtliga i publiken upp i bänkarna och sjunger med. Hänförda suckar hörs när "syskonbandarna" åter sätter sig i bänkarna. Efter gudstjänsten tackar prästen för det fantastiska framträdandet. Trötta men nöjda traskar vi iväg längs Drottninggatan på väg till nya äventyr i form av ett slottsbesök.

Text: Eva Fridh

Foto: Kerstin Arnesson, Ronny Gilderskär

En av de yngre deltagarna tar igen sig på Citykonditoriet.

Några av deltagarna vid Drottningholms slott.

Utflyktsdag med syskonen

På söndagen var det dags för årsmötesveckans utflykt. Efter frukost var vi finklädde och redo för en dag med både gudstjänst och besök på självaste slottet!

Lite morgontrötta men mycket förväntansfulla lastade vi in oss i den väntande bussen för avfärd till S:ta Clara kyrka. Bussresan ägnade vi åt att värma upp våra röster inför vår sånginsats på gudstjänsten. Framträdandet gick mycket bra, vi blev presenterade som "kören Syskonbandet" och fick stående ovationer.

Efter avslutad gudstjänst promenerade vi till Citykonditoriet där vi blev bjudna på lunch, laxpudding med potatis. Det smakade gott. Mätta och belåtna samlades vi åter i bussen som körde oss till Drottningholms slott, där vi fick en intressant guidad tur genom de storslagna rummen. Vi delade upp oss i två grupper med en guide per grupp. I ett av rummen berättade vår guide att väggarna var täckta med siden och därför mycket mjuka att ta i. Genast sträcktes tjugo

ivriga par händer fram, men tyvärr fick man inte känna på de lockande sidentapeterna. I en stor sal fick vi veta att prinsessan Viktoria haft sin privata bröllopsfest. Det var ett enormt rum täckt med målningar. Personligen är jag ingen rojalist men tyckte ändå att det var häftigt. När turen var slut gick vi ut i värmen för att leta reda på den härliga glasskiosken. Det var perfekt att njuta av en glass i eftermiddagssoolen som hade börjat smyga sig fram.

När bussen så småningom rullade tillbaka mot Tollare folkhögskola var vi trötta efter dagens upplevelser. På Tollare väntade en god middag, sedan blev det sång, musik och gemenskap i Storstugan. Marie Bergström var konferencier för kvällen och många vågade sig upp på scenen. Det blev en underbar blandning av folkmusik, visor, dikter och gospel. Kvällen ramades in av humor och värme, en fin avslutning på en riktigt trevlig helg!

Text: Isabelle Svensson

Foto: R Gilderskär, Tina Hanson

Hälsning från Etiopien

Det är långfredag och jag firar gudstjänst i en källarlokal i Addis Abeba tillsammans med ett 70-tal medlemmar i den kristna synskadeföreningen BCA. Här är det ingen högtidlig, allvarsstämning utan alla sprudlar av glädje och tacksamhet. På olika sätt uttrycker man sin kärlek till Jesus och vad han har gjort för dem.

Jag fylls av glädje och tacksamhet där jag sitter och blickar ut över skaran. Det är helt fantastiskt att få vara med Guds stora familj och uppleva den gemenskap som endast tron på Jesus Kristus kan ge.

Mindaum är i sitt esse idag. Han jublar, ropar, klappar händerna och prisar Gud. När lovsångstunden är slut tackar han Syskonbandet för allt som ni får betyda för BCA och flera tusen synskadade etiopier.

Det är mycket tack vare det ekonomiska stödet från Sverige som man kan bedriva sin verksamhet på flera platser i Etiopien. Han vet inte riktigt hur han ska kunna uttrycka sin tacksamhet så att vi i Sverige förstår hur mycket detta betyder för BCA.

Tanken var att Kerstin skulle predika, men tyvärr slog migränen till och därför får jag med kort varsel rycka in och hålla en långfredagspredikan.

Efter gudstjänsten bjuds alla på nationalrätten injira i matserveringen som finns på den lutherska kyrkans område. Man kramar om varandra och är glada över att få träffas. Det ser nästan ut som när

Syskonbandet har sina samlingar, men här har varje ledsagare minst sex och upp till tio synskadade att ta hand om. Jag hade tidigare lovat BCA att bjuda på maten och då jag ser hur många det är som äter så blir jag litet fundersam på om mina pengar ska räcka. När jag träffar Mindaum dagen därpå så frågar jag hur mycket de har betalat för maten. Tänk att ett 60-tal kan äta lunch och att det inte kostar mer än 600 kr! Då har jag råd att betala kalaset.

Centrat i Sebeta

Dagen därpå mår Kerstin bra igen och vi åker tillsammans ut till centrat i Sebeta för att inspektera huset som reparerades för ett år sedan och det pågående bygget av toaletter.

Huset ser riktigt bra ut och vi konstaterar än en gång att entrén som byggts om är ett lyft för hela huset. Tillverkningen av mattor har inte kunnat återupptas då materialet kostar mer än vad man kan sälja mattorna för. Här finns dock nu en potential att göra något riktigt bra av centrat så att det kan få bli till glädje och rekreation för de synskadade och även på sikt ge en del inkomster.

Då vi vid tidigare tillfällen besökt centrat har vi konfronterats med icke fungerande vattentoaletter och det är, som alla säkert förstår, ingen angenäm upplevelse. Då centrat återinvigdes i februari 2010 stod därför en toalettbyggnad av

traditionellt utförande, högst på önskelistan, man för att förverkliga det krävs det ju en del pengar.

I höstas pratade jag med Sture Lyreskog om detta och han tänkte på idén att samla in pengar till en toalettbyggnad med sex toaletter och en vattentank. Vi uppmanade BCA och vår kontaktperson i Etiopien, Daniel Gezahegne (som på ett fantastiskt sätt har hjälpt och stöttat BCA) att begära in offerter.

Offerten landade på ca 114.000 kr och vi hade då en grundplåt på 50.000 kr. Syskonbandets styrelse var positiv till att ansvara för en insamling och att göra ett upprop, men inte att satsa några pengar.

Det handlade alltså om att våga tro att vi skulle kunna få in de 64.000 kr som fattades och då vi trodde det så gav vi klartecken till att starta bygget. Vi hade ju tillräckligt med pengar för att starta fas 1 som var beräknat till 37.000 kr.

Då vi besöker Sebeta är fas 1 av bygget avslutat. Grunden är klar, tanken finns på plats och väggarna är delvis uppe. Fas 2 har kunnat påbörjas och till den delen behövs det drygt 40.000 kr. Visst är det fantastiskt att just den summan har kommit in till i mitten av april och Ronny kan skicka ut de pengar som behövs för nästa fas.

Upplevelser som denna stärker vår tro på att då Gud finns med och leder det hela så fylls också behoven. Litet orolig får man alltid vara, men i slutändan så kan man se hur allt har ordnats på ett fantastiskt sätt.

När det här skrivs så har vi kom-

mit en bra bit in i maj månad och toalettbyggnaden kommer att stå klar i mitten av juni. Och hur har det då gått med insamlingen? Jo, häromdagen nådde vi 114.000 kr och sedan har det kommit in ytterligare medel, som det också finns ett stort behov av.

Skräpigt område

På den nedre delen av tomten håller en bilverkstad till. Då vi går runt kan vi konstatera att de verkligen har brett ut sig. Vi räknar till 14 mer eller mindre skrotfärdiga bilar. Gamla däck och annat bråte finns överallt och även alldeles vid huvudbyggnaden.

Vi påminner Mindaum och Alex om att vi förra året uppmanade dem att se till att bli av med bilverkstaden så att området kan städas upp och snyggas till. Efter en stund kryper det fram varför man inte har gjort något åt detta. Bilverkstaden betalar en hyra på 500 birr i månaden (200 kr) som centrat behöver. För 200 kr i månaden tillåts denna bilverkstad att förstöra hela området och är det så att det hänger på 200 kr i månaden så lovar vi att ordna fram den summan på annat sätt.

Bilverkstaden sägs upp

Det gäller ju att smida medan järnet är varmt så vi ser till att bilverkstadens ägare får träffa oss. Han får en ordentlig tillrättavisning av Kerstin, som tycker att han utnyttjar de synskadade dels genom att inte betala en rimlig hyra dels genom att skräpa ner och förstöra.

Bilderna är från Olssons senaste besök i Etiopien. Barnen till synskadade föräldrar har det inte så lätt och för att hjälpa dem har BCA börjat ge ett mindre ekonomiskt stöd till synskadade föräldrar.

Samtalet resulterar i att bilverkstaden kommer att få ett brev med en uppsägning att lämna området i slutet av september. De sista månaderna ska de betala 1000 birr i månadshyra (dvs. 400 kr). Daniel Gezahegne lovar att hjälpa BCA med detta och se till att allt görs på rätt sätt så att lagliga åtgärder kan vidtas om bilverkstaden inte uppfyller villkoren.

För att senare i höst städa upp på tomten och få bort allt skräp så kommer det att behövas en del pengar och det är ju lovande att det har kommit in mer än vad som behövs för att betala toalettbyggnaden. Visst är det fantastiskt att det finns människor i Sverige som vill hjälpa de synskadade i Etiopien?

Framtida utmaningar

Med stöd från Omwi, med Tesfaye Deriba i spetsen och Svenska Missionsrådet byggdes centrat i Sebeta. Det blev inte riktigt som man hade planerat. Mattillverkningen

gick inte att få ekonomi i och de ekonomiska resurserna räckte inte till. Dessutom höll hela huset på att rasa ihop och det var förenat med livsfara att vistas i byggnaden. Genom den räddningsaktion som Syskonbandet drog igång 2009 kunde byggnaden räddas. Toalett-huset som snart står klart gör att möjligheterna att använda centrat ökar. När bilverkstaden med allt skräp är borta så är detta ett mycket attraktivt område som kan få bli till stor välsignelse för de synskadade och även kunna användas för att generera pengar till verksamheten. Detta är den stora utmaningen som Mindaum, Alex och de andra i styrelsen har. Att det finns sådana som Daniel Gzahegne, som är villiga att hjälpa och stötta, gör att det finns gott hopp om att centrat i Sebeta ska bli något som vi kan vara både glada och stolta över. Och tänk att vi i Syskonbandet har fått vara med och göra detta möjligt!

Text: Enar Olsson

Foto: Kerstin Olsson

En farlig bok

Det här numrets betraktelse är skriven av Ray Baker. Han är teolog och lärare på Credoakademien i Stockholm. Han är även doktorand inom systematisk teologi vid Åbo Akademi i Finland. Under Kristi himmelfärdshelgen i år medverkade han med ett bibelstudium vid Syskonbandets gemenskapsdagar på Tollare folkhögskola.

Bibeln är en farlig bok. Under vår livstid har kristna människor risikerat fängelsestraff för innehav av denna bok. Att trycka och sprida den har på vissa platser varit olagligt. Andra människor kritiserar den och kallar den för sagobok. Samtidigt som det finns miljontals människor runt om i världen som läser i den varje dag, lär sig dess texter utantill och låter sig vägledas av visheten och förmaningarna man hittar där. Innan boktryckarkonsten uppfanns på 1400-talet ägnade tusentals skriftlärda en livstid åt att kopiera texten för hand: först de hebreiska handskrifterna, sedan på grekiska, latin och andra språk.

Mot slutet av sitt liv reflekterar aposteln Petrus tillbaka över sitt liv och skriver: "Det var inte några skickligt hopdiktade sagor jag byggde på när jag för er förkunnade vår herre Jesu Kristi makt och

hans ankomst, utan jag hade med egna ögon sett honom i hans majestät. Ty han mottog ära och härlighet från Gud, sin fader, när en röst kom till honom ur denna majestätiska härlighet: 'Detta är min älskade son, honom har jag utvalt.' Den rösten hörde jag själv komma från himlen när jag var med honom på det heliga berget. Nu kan vi ännu mer lita på profetorden. Dem bör ni låta lysa för er som en lampa i ett mörkt rum, tills dagen gryr och morgonstjärnan går upp i era hjärtan. Och framför allt skall ni tänka på att man aldrig kan tyda en profetia i skriften på egen hand. Ingen profetia har förmedlats genom mänsklig vilja, utan drivna av helig ande har människor talat ord från Gud." (2 Pet 1:16-21) Med dessa ord förklarar Petrus att han är ännu mer övertygad om att Bibeln är Guds ord än han var då han var

med om den otroliga händelsen med Jesus på förklaringsberget. Detta gäller först och främst de hebreiska skrifterna i det som vi kallar Gamla testamentet. Men senare i samma brev jämför Petrus Paulus brev med de övriga inspirerade heliga skrifterna (2 Pet 3:15-16).

När blev Bibeln till?

De bibliska texterna skrevs av ett 40-tal olika författare på tre olika språk under en tidsperiod av omkring 1500 år. Hur valde man ut vilka texter som ansågs vara inspirerade av Gud och som skulle ingå i en samling normativa heliga texter?

Det judiska folket hade en uppfattning att Gud talade genom profeter, och deras skrifter accepterades och samlades efterhand som de skrevs (5 Mos 31:26; 1 Sam 10:25). 2 Mackabeerboken 2:13-15 berättar hur Nehemja på 400-talet f Kr "samlade böckerna om kungarna och profeterna, Davids psalmer och kungliga brev angående gåvor till templet." Texten berättar också hur den judiske ledaren Judas Mackabeus på 160-talet f Kr åter-samlade de heliga texterna som hade skingrats under kriget mot seleukiderna. Den gammaltestamentliga kanon var redan etablerad vid Jesu tid och allmänt accepterad av både det judiska samfundet och de första kristna.

De nytestamentliga texterna kom till mest på 50- och 60-talet. Markusevangeliet var det första av de

fyra kanoniska evangelierna, skrivet senast på 60-talet och möjligtvis så tidigt som slutet av 40-talet, enligt professor emeritus Harald Riesenfeld från Uppsala. Paulus brev skrevs också på 50-talet och bygger delvis på trosbekännelser och hymner som redan fått spridning bland de första kristna församlingarna (Fil 2:6-11; Kol 1:15-20; 1Tim 3:16; 2Tim 2:11-13).

Man använde sig av tre grundkriterier när de valde ut vilka böcker som skulle ingå i det som kom att kallas Nya testamentet. Texterna måste vara apostoliska, alltså de måste vara antingen författade eller sanktionerade av en apostel. För det andra måste texterna ha vunnit allmän spridning som auktoritativa. Texterna ska ha kopierats, spritts och lästs i församlingarna. För det tredje måste innehållet i texterna stämma överens med den kristna läran, särskilt med Jesu egna ord.

Redan vid år 100 fanns det en fungerande lista över accepterade böcker. Några årtionden senare använde sig den kätterske Marcion mot den accepterade listan över de bibliska böckerna och gav ut en egen förkortad lista.

Är Bibeln trovärdig som historisk källa?

Allt detta må väl vara sant, men hur vet vi att Bibeln är trovärdig som historisk källa? Det finns många skäl, allt ifrån ort- och personnamn som nämns till de prestigelösa författarna. Kanske de vikti-

gaste skälen finns inom en vetenskaplig disciplin som heter textkritiken. Det finns mer än 5 000 olika antika handskrifter på grekiska som innehåller åtminstone delar av Nya testamentet. Några av de viktigaste handskrifterna är Chester Beatty Papyri och Bodmer papyri. Utifrån de fem viktigaste handskrifter i dessa två samlingar kan man rekonstruera hela Lukasevangeliet, Johannesevangeliet, Romarbrevet, 1 och 2 Korinthierbrevet, Galaterbrevet, Efesierbrevet, Filipperbrevet, Kolosserbrevet, 1 och 2 Thessalonikerbrevet, Hebréerbrevet, och delar av Matteusevangeliet, Markusevangeliet, Apostlagärningarna, och Uppenbarelseboken. Nya testamentets texter skrevs 20-50 år efter händelserna som beskrivs och de äldsta bevarade handskrifterna är från 40 till 200 år efter händelserna.

För jämförelsens skull, kan vi konstatera att Tacitus skrev sina *Annales* ca 110-120 e.Kr. Böcker 1-6 finns bevarade i en enda handskrift från 850 e.Kr. Böckerna 11-16 finns bevarade i en enda handskrift från 1000-talet. Böckerna 7-10 har gått förlorade. Det är alltså mer än 800 år från händelserna till de äldsta bevarade handskrifterna.

Det bäst bevarade verket från Antiken är Homeros *Iliaden*. Den skrevs på 900-talet f Kr. Den äldsta kopian dateras från 400-talet f Kr (500 år från originalet till den äldsta kopian). Idag finns den i 643 handskrifter och fragment, jämfört med mer än 5000 grekiska handskrifter över Nya testamentet.

Man kan också jämföra med de första biografierna över Alexander den store, som skrevs mer än 400 år efter Alexanders död av Arrianos och Plutarchos. Trots det långa historiska avståndet från händelserna till den författade texten anser historikerna att de är tillförlitliga.

Om man förkastar Nya testamentet som en historisk källa måste man också vara villig att förkasta i stort sett hela Antikens historia därför att inget annat antikt verk är lika välbevarat som Nya testamentet.

Men vad spelar allt detta för roll?

Nya testamentets evangelier skrevs av ögonvittnen själva eller utifrån ögonvittnenas vittnesbörd. Vi har skäl att lita på Bibeln som en auktoritativ återgivning av Jesu liv, död och uppståndelse. Men denna bok är inte bara en gammal text om en död religiös ledare. Det är världens farligaste bok. "Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger så djupt att det skiljer själ och ande, led och märg och blottlägger hjärtats uppsåt och tankar" (Heb 4:12). "Varje bok i skriften är inspirerad av Gud och till nytta när man undervisar, vederlägger, vägleder och fostrar till ett rättfärdigt liv, så att den som tillhör Gud blir fri från sina brister och rustad för alla slags goda gärningar" (2 Tim 3:16). Låt oss vägledas, och fostras av Bibelns undervisning så att vi kan leva ett rättfärdigt liv, bli fria från våra brister och rustade för alla slags goda gärningar.

Ray Baker

Läsvärt

Den engelske författaren C S Lewis är för de flesta mest känd för sina böcker om landet Narnia. Här är temat kampen mellan ont och gott från skapelsen av Narnia till den sista striden. Lewis har också skrivit tre böcker i kategorin science fiction; de heter "Utflykt från tyst planet", "Perelandra" och "Vredens tid". Böckerna hör ihop som en trilogi men kan också läsas var för sig. Den sista boken, "Vredens tid", handlar om ett utomjordiskt ondskefullt angrepp i vår värld. Boken är mycket fascinerande och spännande och inte minst tankeväckande.

I år har de tre science fiction-böckerna nyproducerats i punktskrift och kan lånas från TPB som envägslån, vilket betyder att man får behålla böckerna. Sedan tidigare finns de också att låna som talbok i DAISY-format.

C S Lewis drabbades av Gud mitt i livet. Det gäller också två svenska journalister som beskriver hur detta kom att förändra deras liv. Carolina Johansson skriver delvis i dagboksform, där hennes möte med Gud vävs samman med beskrivningen av hur hennes mor drabbas av sjukdom och så småningom dör. Boken heter

"bråkdelen av en sekund" och har nyligen blivit inläst som talbok.

Elisabeth Sandlund har skrivit två böcker om sin plötsliga omvändelse och följderna av den upplevelsen. Hennes böcker innehåller också råd till den som söker en tro eller vill veta mer om kristen tro. Böckerna heter "Drabbad av det oväntade" och "Fortsättning följer". Båda finns som talbok.

Ann Heberlein har skrivit flera uppmärksammade böcker och har nyligen hörts i "Tankar för dagen" i Sveriges Radio P1. Hon är teologie doktor i etik och är verksam vid Lunds universitet. Hon har skrivit "En liten bok om ondska" som tar upp frågor kring förutsättningar för ondska och formulerar svar på hur man kan förklara och hantera detta. Hon tar upp aktuella händelser och personer som exempelvis Knutby och Anders Eklund. Det här är ingen lättsam sommarläsning men en mycket läsvärd bok för den som är inställd på att bli engagerad och kanske ibland provocerad.

Som vanligt när det gäller talböcker, lånar man dem genom sitt lokala bibliotek. Har man fått möjligheten att själv ladda ner böcker till sin dator, så är alla nämnda böcker tillgängliga den vägen också.

God läsning och trevlig sommar
önskar

Lars-Ove Arnesson

Detta nummer är ett dubbelnummer. Nästa nummer utkommer omkring 25 augusti.

Till sist

När jag för drygt ett och ett halvt år sedan fick frågan om jag kunde tänka mig att under ett halvår vikariera som redaktör för tidningen Syskonbandet under Kerstin Ols-sons studieledighet svarade jag snabbt ”ja”. Dels för att jag gärna jobbar med det jag är utbildad för, journalistik, men också därför att Syskonbandstidningen för mig är något speciellt. Jag kände en stor glädje över att få arbeta med detta som Gud lagt på mitt hjärta redan flera år tidigare. När jag nu, 15 nummer senare, tackar för mig gör jag det med saknad. Det har varit oerhört berikande att få vara redaktör för den här tidningen. Jag hoppas att ni som läser den har känt det!

En del av er fick jag ju möta under ett par intensiva dagar på Tollare i juni. Jag har aldrig varit där förut, men det var en fantastisk plats att vara på. Vi som var där fick – förutom allting annat – också vara med om att den manliga dominansen på ordförandeposten bröts efter 103 år. Man kanske kan tycka att det var på tiden!

På det privata planet har barnen nu skollov. Yngste sonen ska på

konfirmandläger på Åh stiftsgård, något han ser fram emot med stor förväntan. Just nu går han med armen i gips på grund av en artrit som inte vill ge sig. Hans syster har problem med sin pollenallergi, så den senaste månaden har mannen och jag tillbringat mer tid på vårdcentral och akutsjukhus än vi gjort på flera år. Finns roligare saker att göra, men det hjälper till att få en att få perspektiv på tillvaron. I stort har vår familj varit väldigt skonad från sjukdomar och olyckor, något man verkligen kan vara tack-sam för!

Mellan varven driver jag en envis kamp mot gräset som växer så det knakar. Våra gräsmattor består av ”riktigt” gräs som snabbt växer sig flera decimeter långt. Välvärdat är väl inte det första man tänker när man ser det, men friskt och grönt är det! Hundar och katter smyger i det som vore de djungeldjur. Jag försöker att ta det med ro och istället glädja mig över att potatisen verkar ta sig och att pionerna börjar slå ut.

Önskar er alla en härlig sommar med många välsignelser från Skaparen själv!

Kerstin Arnesson

Syskonbandet

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Utkommer i punktskrift, svartskrift och på Daisy. Juni-juli 2011.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 5 tr, 116 65 STOCKHOLM.

Ansvarig utgivare: David Lindberg. Redaktör: Kerstin Arnesson .

Telefon, kansli 08-641 30 45, 641 30 95.

E-post: kansliet@syskonbandet.org eller redaktion@syskonbandet.org

Hemsida: www.syskonbandet.org Plusgiro 3 64 49-7 Bankgiro 342-9552